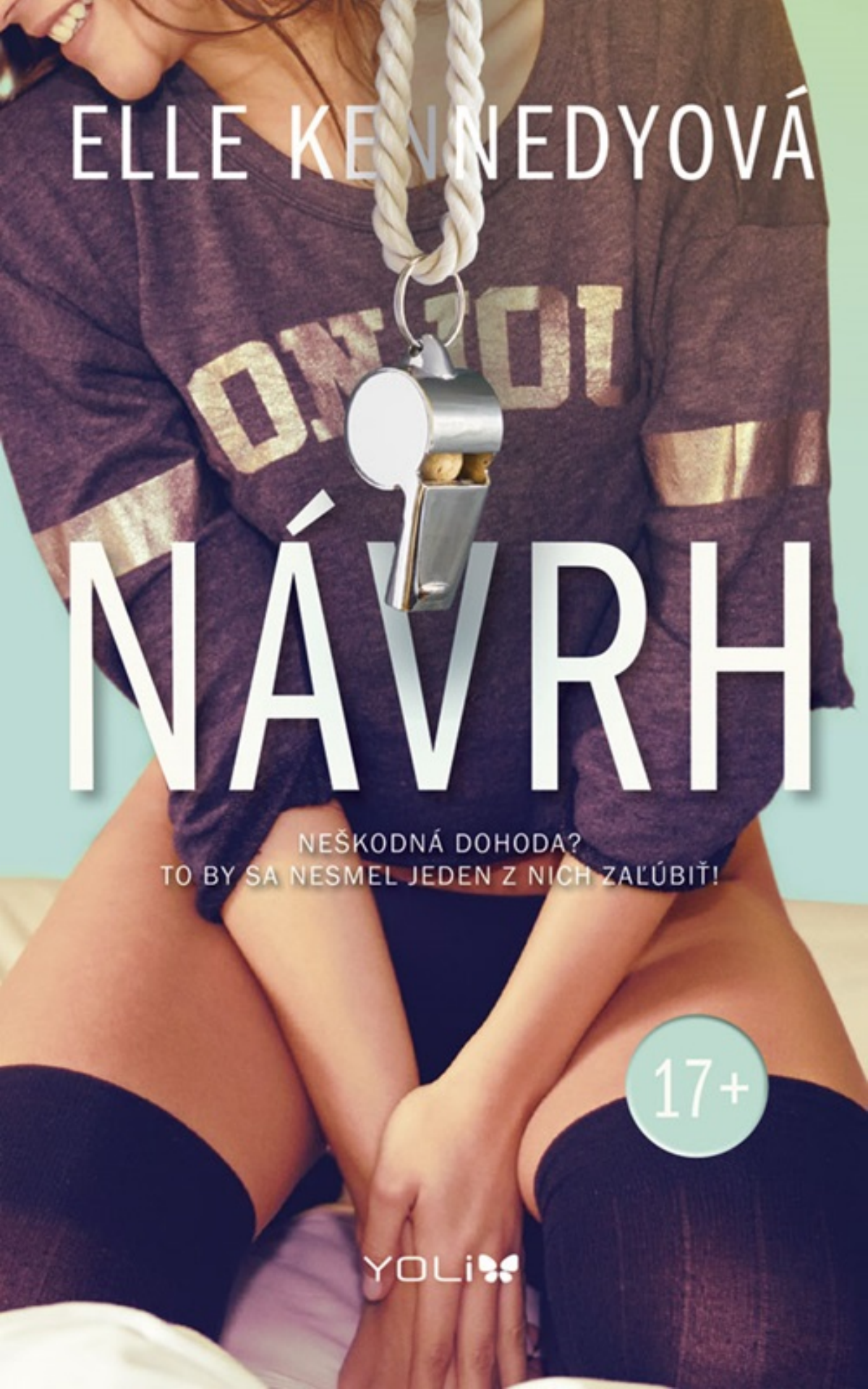

ELLE KENNEDYOVÁ
NÁVRH
NEŠKODNÁ DOHODA?
TO BY SA NESMEL JEDEN Z NICH ZAĽÚBIŤ!
17+
YOLI

ELLE KENNEDYOVÁ

NÁVRH

Preložila Klára Kruteková

YOLi

Elle Kennedyová

NÁVRH

Elle Kennedyová

THE DEAL

Copyright © 2015 by Elle Kennedy

Translation © 2019 by Klára Kruteková

Cover art by Aslıhan Kopuz

Slovak edition © 2019, 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0332-3

1

Hannah

Ani nevie, že existujem.

Už miliónty raz za posledných štyridsaťpäť minút som sa nenápadne pozrela na Justina Kohla. Bol taký nádherný, že mi z pohľadu naňho zvieralo hrdlo. Aj keď by som asi mala použiť iné prídavné meno, pretože podľa mojich kamarátov muži nemajú radi, keď ich niekto nazve nádhernými.

Ale pre zmilovanie Božie, aké iné slovo vystihne drsné črty jeho tváre a hnedé oči, zrkadliace jeho krásnu dušu? Dnes mal na hlave šiltovku, ja som však dobre vedela, čo sa pod ňou skrýva: husté hnedé vlasy, také, ktoré vyzerajú ako hodváb a pri pohľade na ne máte sto chutí zaboriť do nich prsty.

Počas piatich rokov od znásilnenia sa mi rozbúchalo srdce len pre dvoch chalanov.

Prvý ma odmietol.

A tento si ma vôbec nevšímal.

Profesorka Tolbertová práve prednášala svoj sklamaný prejav. Už tretí za posledných šesť týždňov.

Prekvapenie! Sedemdesiat percent triedy dostalo z polročného testu známku C a horšiu.

A ja? Dala som to na pána. Klamala by som, keby som tvrdila, že ma to veľké červené zakrúžkované áčko s výkričníkom totálne neprekvapilo.

Znovu som napísala nekonečné kraviny, len aby som zaplnila celú stranu.

Predmet filozofická etika mal byť hračka. Profesor, ktorý nás učil predtým, zostavoval test z otázok s možnosťami, pri ktorých sme nemuseli zapájať mozog, a záverečná „skúška" pozostávala z eseje, v ktorej sme mali reagovať na nejakú morálnu dilemu.

Dva týždne pred začiatkom semestra však profesor Lane umrel na infarkt. Počula som, že ho našla na zemi v kúpeľni jeho upratovačka. Nahého. Chudák profesor.

Našťastie (áno, teraz hovorím úplne sarkasticky), jeho hodiny prebrala Pamela Tolbertová. Na Briarskej univerzite je nová a je to typ profky, ktorá od študentov vyžaduje, aby sa s jej predmetom zžili a „zahĺbili" sa do materiálov. Keby sme boli vo filme, ona by predstavovala tú mladú ambicióznu učiteľku, ktorá nastúpi do školy v malomeste a inšpiruje všetkých nespratníkov, aby odložili zbrane a vzali do ruky ceruzku, a nakoniec si zlepšia známky natoľko, že všetci pôjdu na Harvard. A podobné sračky. A Hilary Swanková dostane za svoj herecký výkon Oscara.

Ibaže nie sme vo filme a jediné, čo Tolbertová vo svojich študentoch vzbudila, je nenávisť. A ona netuší, prečo v jej triede nikto neexceluje.

Dôvod znie: odpoveď na jedinú z otázok v jej testoch by sa dala rozpísať na diplomovku.

„Som ochotná dať opravný test tým, čo neprešli alebo dostali známku C mínus a horšiu." Tolbertová skrčila nos, akoby jej mozog nedokázal prijať, že je potrebné niečo ako opravný test.

A to slovo – ochotná? Jasné. Počula som, že sa na ňu sťažovala kopa študentov svojim študijným poradcom, preto som mala podozrenie, že ju vedenie prinútilo dať každému šancu na opravák. Na školu nevrhalo dobré svetlo, keď viac než polovica študentov v kurze prepadala, hlavne ak nešlo len o lajdákov. Dokonca aj bifľoška ako Nell, ktorá sa práve vedľa mňa rozčuľovala, polročný test totálne pokašľala.

„Tým, čo napíšu opravný test, sa známky z oboch testov sprieme-rujú. Ak ho napíšete horšie než prvý, bude platiť pôvodná známka," dodala Tolbertová.

„Nemôžem uveriť, že máš áčko," zašepkala mi Nell.

Vyzerala tak smutne, že mi jej prišlo trochu ľúto. S Nell sme neboli najlepšie kamošky ani nič podobné, od septembra sme však sedeli vedľa seba, takže sme sa spoznali. Chcela sa stať le-kárkou a pochádzala z veľmi cieľavedomej rodiny, ktorá by jej poriadne vyčistila žalúdok, keby sa dozvedela o jej štvrťročnej známke.

„Ani ja," odvetila som. „Vážne. Prečítaj si moje odpovede. Sú to len nesúvislé nezmysly."

„Môžem?" Zrazu znela ako vo vytržení. „Som strašne zvedavá, čo Tyranka považuje za materiál na áčko."

„Večer ti to naskenujem a pošlem mailom," sľúbila som.

Len čo nás Tolbertová pustila, v posluchárni zaznelo niečo v zmysle „vypadnime odtiaľto". Notebooky sa zaklapli, zošity padali do tašiek, stoličky hrmotali.

Justin Kohl zastal vo dverách a s niekým sa rozprával. Môj po-hľad vystrelil tým smerom ako raketa. Bol nádherný.

Už som spomínala, aký je nádherný?

Civela som na jeho krásny profil a dlane mi vlhli. V našej škole bol nový, netušila som však, z akej univerzity prestúpil. No aj keď sa v okamihu stal hviezdnym útočníkom, ani zďaleka sa nesprával ako iní športovci v našej škole. Neproducíroval sa po chodbách s výra-zom „ja som boh" na tvári a po jeho boku sa neobjavovalo každý týždeň iné dievča. Videla som ho smiať sa a vtipkovať so spolu-hráčmi, no vyžaroval inteligentné vibrácie, až som mala pocit, že sa v ňom ukrýva ešte väčší potenciál.

A preto som ho ešte väčšmi túžila spoznať.

Nemala som vo zvyku zabuchnúť sa do frajerov, tento ma však zmenil na bezduchú kôpku nešťastia.

„Zase zízaš."

Nellin posmešok mi nahnal červeň do líc. Pri slintaní nad Justinom ma prichytila viac než raz a bola jedna z mála ľudí, ktorým som sa priznala, že sa mi páči.

Vedela o tom aj moja spolubývajúca Allie. A ďalší kamaráti? Preboha, nie. Väčšina z nich študovala ako hlavný predmet hudbu alebo divadlo, takže sme tvorili niečo ako umeleckú partiu. Alebo dokonca emo. Okrem Allie, ktorá od prvého ročníka striedavo chodila a rozchádzala sa s chalanom z bratstva, sa všetci moji priatelia elite na Briarskej smiali. Nie vždy som sa do toho zapájala (klebety sú pod moju úroveň), ale, povedzme si otvorene, väčšina populárnych deciek boli úplní kreténi.

Ukážkový príklad: Garrett Graham, ďalší hviezdny atlét z nášho ročníka. Presúšal sa po škole, akoby ju vlastnil. A tak trochu aj hej. Stačilo mu lusknúť prstami a v okamihu mu po boku stálo nedočkavé dievča. Alebo mu skočilo do lona. Alebo mu rovno vopchalo jazyk do hrdla.

Hoci dnes sa ako kráľ netváril. Takmer všetci vrátane Tolbertovej už odišli, len on zostal sedieť na mieste, so zaťatými päsťami po stranách zošita.

Pravdepodobne skúšku takisto neurobil, jeho som však neľutovala. Briarská je známa dvomi vecami – hokejom a americkým futbalom. To nie je nič nezvyčajné, keďže Massachusetts je domovom oboch – Patriotov aj Bruinsov. Športovci, ktorí hrali za Briarskú, sa vždy stávali profesionálmi, a počas školy dostávali všetko ako na striebornom podnose. Vrátane známok.

Takže áno, možno som bola trochu škodoradostná, ale pri pohľade na kapitána hokejového tímu, ktorý vyhral šampionát a zároveň dostal od Tolbertovej nedostatočnú ako bežný smrteľník, vo mne vyvolal pocit zadosťučinenia.

„Skočíme do bufetu?" navrhla Nell, kým si brala knihy z lavice.

„Nemôžem. O dvadsať minút mám skúšku." Vstala som, no nekráčala s ňou k dverám. „Choď dopredu. Musím si skontrolovať rozvrh. Nepamätám si, kedy mám ďalšiu konzultáciu."

Konzultácie boli ďalšia „výhoda" Tolbertovej hodín – okrem účasti na jej prednáškach sme boli nútení zúčastňovať sa aj na dvoch tridsaťminútových konzultáciách za týždeň. Našťastie ich mala na starosti jej asistentka Dana, oplývajúca kvalitami, ktoré Tolbertovej chýbali. Napríklad zmyslom pre humor.

„Okej," odvetila Nell. „Uvidíme sa neskôr."

„Jasné," zavolala som za ňou.

A vtom po začutí môjho hlasu zastal Justin vo dverách a otočil hlavu.

Panebože.

Nedokázala som zastaviť príval červene do líc. Toto bol náš prvý očný kontakt a ja som netušila, ako mám zareagovať. Pozdraviť? Zamávať? Usmiať sa?

Nakoniec som sa odhodlala na takmer nebadané prikývnutie na pozdrav. Pohodové a ľahostajné prikývnutie, ktoré sa dokonale hodilo k sofistikovanej tretiačke na vysokej.

Nadvihol kútiky úst do jemného úškrnu a mne sa rozbúchalo srdce. Kývol mi a zmizol.

Civela som na dvere. Môj pulz dosahoval rýchlosť svetla. Doriti, po šiestich týždňoch dýchania toho istého vzduchu v posluchárni si ma konečne všimol.

Kiežby som mala dosť odvahy a šla za ním. Pozvala ho na kávu alebo na večeru. Alebo na neskoré raňajky. Počkať, používajú ľudia v našom veku slovné spojenie neskoré raňajky?

Chodidlá mi však vrástli do lesklej laminátovej podlahy.

Lebo som bola zbabelá. Áno, posrato zbabelá. Hrozila som sa toho, že by odmietol, a ešte väčšmi toho, že by súhlasil.

Keď som začala chodiť na vysokú, cítila som sa fajn. Problémy z minulosti som hodila za hlavu a konečne som prestala byť prehnane ostražitá. Bola som pripravená znovu začať randiť. Chodila som s niekoľkými chalanmi, no okrem Devona, môjho ex, mi pri žiadnom z nich nelietali také motýliky v bruchu ako pri Justinovi Kohlovi. A to ma desilo.

Krôčiky.

Presne tak. Krôčiky. To bola obľúbená rada mojej terapeutky a nemohla som poprieť, že mi to skutočne pomáhalo. Carole mi vždy prízvukovala, aby som sa sústredila na malé víťazstvá.

Takže... dnešné víťazstvo... kývla som Justinovi a on sa na mňa usmial. Na ďalšej hodine sa naňho možno aj usmejem. A potom možno zo seba vysúkam aj ten nápad s kávou, obedom alebo s neskorými raňajkami.

Zhlboka som sa nadýchla a zamierila do uličky, vychutnávajúc si víťazstvo, aj keď bolo nepatrné.

Krôčiky.

Garrett

Nedostatočná.

Doriti, nedostatočná.

Timothy Lane tu pätnásť rokov rozhadzoval áčka ako mentolky. A keď prídem ja? Lanove hodinky dotikajú a na jeho miesto nastúpi Pamela Tolbertová.

Bolo to oficiálne. Táto žena bola môj úhlavný nepriateľ. Už pri pohľade na jej úhľadné písmo, ktorým zaplnila každý prázdny priestor na okrajoch môjho štvrťročného testu, som mal chuť zmeniť sa na Hulka a roztrhať ho na márne kúsky.

Z väčšiny predmetov som mal áčka, ale teraz, keď som dostal F z filozofickej etiky a C plus zo španielskej histórie, klesol môj priemer na C mínus.

A na to, aby som mohol hrať hokej, som potreboval aspoň C plus.

Zvyčajne som s udržaním priemeru nemal problémy. Nie som hlúpy, napriek tomu, čo si o mne mnohí myslia. Vlastne som bol rád, že si to o mne myslia. Hlavne ženy. Imidž jaskynného muža,

ktorý je dobrý na jedinú vec, ich skôr vzrušoval. Nehľadal som nič vážne, preto mi príležitostné rozptýlenie s pipkami, ktoré chcú len môjho vtáka, vyhovovalo. Aspoň som sa mohol sústrediť na hokej.

Ak si však nezlepším známky, žiadny hokej nebude. Čo je na Briarskej najhoršie? Náš dekan vyžadoval dokonalosť – akademickú aj atletickú. Zatiaľ čo v iných školách boli voči športovcom zhovievavejší, Briarská mala voči nám nulovú toleranciu.

Sprostá Tolbertka. Keď som sa jej na začiatku semestra pýtal, čo mám urobiť, aby som mal dobré známky, tým svojím nosovým hlasom mi povedala, že mám chodiť na konzultácie a učiť sa so študijnou skupinou. Urobil som oboje. Takže ak nezoženiem nejaké múdre decko, čo si založí na tvár masku s mojím ksichtom, aby za mňa urobilo opravák... som v keli.

Od beznádeje som si mimovoľne hlasno povzdychol a kútikom oka som zaregistroval, že sa niekto vyľakane mykol.

Šklblo aj mnou, lebo som si myslel, že sa utápam v žiali osamote. To dievča, čo počas prednášky sedelo vzadu, však práve kráčalo uličkou smerom ku katedre.

Mandy?

Marty?

Nedokázal som si spomenúť na jej meno. Možno preto, lebo som sa jej naň nikdy nepýtal. Ale bola to kočka. Oveľa väčšia, než som si myslel. Pekná tvár, tmavé vlasy, sexi telo... Doriti, ako to, že som si to sexi telo nikdy nevšimol?

No teraz už hej. Úzke džínsy jej obopínali guľatý zadoček, ktorý priam kričal „stisni ma", a sveter s véčkovým výstrihom ukrýval celkom zaujímavý obsah. Nestihol som však poobdivovať ani jednu z týchto príťažlivých stránok, lebo si všimla, že na ňu zízam, a zamračila sa.

„Všetko v poriadku?" opýtala sa a zabodla do mňa pohľad.

Niečo som si zamrmlal popod nos. Nemal som náladu na debatu.

Tmavé obočie jej vyskočilo. „Prepáč, nerozumiem reči tvojho kmeňa."

Skrkval som test do guľôčky a odsunul sa na stoličke. „Vravím, že všetko v poriadku."

„Tak fajn." Mykla plecami a pokračovala v ceste.

Podišla k tabuli s termínmi konzultácií. Prehodil som si cez plecia bundu s logom hokejového tímu a do vrecka ruksaka som si strčil ten žalostný test.

Tmavovlasé dievča kráčalo späť cez uličku. Mona? Molly? M na začiatku sa mi zdalo správne, ale zvyšok ostával záhadou. Svoj test držala v ruke, no nenakukol som doň, predpokladal som, že ho neurobila ako všetci ostatní.

Nechal som ju prejsť a vošiel do uličky až za ňou. No nie preto, lebo som džentlmen. Jednoducho som si chcel ešte raz prezrieť jej zadok. Bol sakramentsky sexi a ďalší pohľad naň mi neprekážal. Nasledoval som ju k východu a až vtedy som si uvedomil, aká je malička. Bol som jeden krok za ňou a videl som jej temeno.

Pri dverách sa zapotácala a všetky knihy jej popadali na zem.

„Doriti. Som taká nemotorná."

Klesla na kolená a ja s ňou, lebo napriek predošlému tvrdeniu, keď som chcel, dokázal som sa správať ako džentlmen. A džentlmen by jej pomohol pozbierať knihy zo zeme.

„Och, nemusíš mi pomáhať. Zvládnem to," trvala na svojom.

V tej chvíli som však už držal jej test, a keď som zbadal tú známku, padla mi sánka.

„Doriti. Ty si dostala áčko?" opýtal som sa šokovane.

Nesúhlasne sa usmiala. „Netuším, ako sa mi to podarilo. Bola som si istá, že som to neurobila."

„Ty kokos." Akoby som práve vrazil do Stevena Hawkinga, ktorý mi pred očami máva všetkými tajomstvami vesmíru. „Môžem si prečítať tvoje odpovede?"

Znovu jej vyskočilo obočie. „Trochu drzé, nemyslíš? Ani sa nepoznáme."

Prevrátil som oči. „Zlatko, nepožiadal som ťa, aby si sa vyzliekla. Len som ti chcel nakuknúť do testu."

„Zlatko? Nieže drzé, ale bezočivé."

„Viac sa ti páči oslovenie slečna? Alebo madam? Použil by som tvoje meno, ale nepoznám ho."

„Samozrejme, že nie." Vzdychla si. „Som Hannah." Veľavravne sa odmlčala. „Garrett."

Fajn, s tým písmenom M som sa dosť sekol.

Neušlo mi, ako zdôraznila moje meno, akoby vravela: *Ha! Viem, ako sa voláš, idiot!*

Pozbierala zvyšné knihy a vstala, no ja som jej test hneď nepodal. Vyskočil som na rovné nohy a začal si čítať jej odpovede. Ako som nimi prechádzal, nálada sa mi ešte zhoršovala, pretože ak Tolbertová od nás očakávala takúto analýzu, bol som v háji. Dofrasa, mám predsa dôvod, prečo som si za hlavný predmet vybral dejiny – zaoberám sa faktmi. Čierne na bielom. Toto sa udialo tej a tej osobe, v tom čase a takéto následky to malo.

Jej odpovede boli zamerané na teoretické táraniny a na to, ako by filozofi odpovedali na rôzne morálne dilemy.

„Ďakujem." Podal som jej test a zakvačil si palce o pútka na nohaviciach.

„Hej, počuj. Nemohla by si... nedalo by sa..." mykol som plecom. „Vieš..."

Myklo jej perami, akoby zadržiavala smiech. „Vlastne, neviem."

Vydýchol som. „Budeš ma doučovať?"

Jej zelené oči – najtmavšej zelenej farby, akú som kedy videl – orámované hustými čiernymi mihalnicami sa v sekunde zmenili z prekvapených na skeptické.

„Zaplatím ti," dodal som chvatne.

„Och. Hm. Jasné, že by si mi zaplatil. Ale..." pokrútila hlavou. „Prepáč, nemôžem."

Snažil som sa skryť sklamanie. „No tak, urob mi láskavosť. Ak neurobím opravák, nezmestím sa do priemeru. Prosím." Hodil som

na ňu úsmev, pri ktorom sa mi urobia jamky na lícach a dievčatá sa z nich roztápajú na kolomaž.

„Funguje to?" opýtala sa zvedavo.

„Čo?"

„Ten chlapčenský úškrn... Pomáha ti dosiahnuť všetko, čo chceš?"

„Vždy," odvetil som bez váhania.

„Takmer vždy," opravila ma. „Pozri sa, je mi ľúto, ale vážne nemám čas. Už teraz pendlujem medzi školou a prácou a blíži sa zimné predstavenie, takže mám ešte menej času ako zvyčajne."

„Zimné predstavenie?" zopakoval som nechápavo.

„Prepáč, zabudla som. Nezaujíma ťa nič, čo sa netýka hokeja."

„A kto je teraz bezočivý? Vôbec ma nepoznáš."

Vzdychla si. „Môj hlavný predmet je hudba. Umelecká fakulta organizuje dvakrát ročne predstavenia, zimné a jarné. Víťaz dostane štipendium päťtisíc dolárov. Je to veľká vec. Ľudia od fachu sem kvôli tomu letia z celej krajiny. Agenti, producenti, hľadači talentov... takže, hoci by som ti rada pomohla..."

„Nepomôžeš," zamrmlal som. „Tváriš sa, že sa ti so mnou nechce ani len baviť."

Jej myknutie plecami ma ešte väčšmi zabolelo. „Mám skúšku. Mrzí ma, že si to neurobil, ale ak ti to zlepší náladu, neurobil to nikto."

Prižmúril som oči. „Okrem teba."

„Neviem prečo. Tolbertovej sa páčia moje drísty. Je to dar."

„Taký dar by som chcel mať. Prosím, majstre, nauč ma tak drístať."

Veľa nechýbalo a padol by som pred ňou na kolená a prosíkal, no ona už vchádzala do dverí. „Vieš, že existuje študijná skupina, však? Môžem ti dať číslo na..."

„Už v nej som," zamrmlal som.

„Och. Nuž, viac už pre teba nemôžem urobiť. Veľa šťastia pri opraváku. Zlatko."

Vyšla von a nechala ma stáť a zízať do prázdna. Neuveriteľné. Každé dievča v škole by si dalo koleno vrtať, len aby mi mohlo po-

môcť. A ona? Utiekla, akoby som ju požiadal, aby zavraždila mačku ako obetu satanovi.

Ocitol som sa tam, kde som bol predtým, ako Hannah bez M zapálila iskierku nádeje.

V úplnej riti.

2

Garrett

Keď som po stretnutí študijnej skupiny vošiel do obývačky, moji spolubývajúci boli totálne ožratí. Konferenčný stolík sa prehýbal pod prázdnymi plechovkami od piva, nad nimi vyčnievala takmer prázdna fľaška Jacka. Bolo mi jasné, že je Loganova, pretože vyznával filozofiu, že pivo je len pre slabochov. Jeho slová, nie moje.

Vo chvíli, keď som vošiel, Logan a Tucker divoko zápasili v *Ice Pro*, pohľady mali prilepené na plochej obrazovke a zúrivo klikali do joystickov. Logan ma zaregistroval a na sekundu mu pohľad preskočil k dverám. Vzápätí prehral.

„Dopekla, áno!" zajasal Tuck, keď jeho obranca vypálil puk popri Loganovom brankárovi a na obrazovke zasvietilo skóre.

„Doriti!" zahrešil Logan. Zastavil hru a prebodol ma pohľadom. „Dopekla, čo to robíš, G? Práve ma tvojou vinou nabil."

Neodpovedal som, lebo moju pozornosť upútali polonahé telá v kúte miestnosti. Dean, samozrejme. Do pol pása nahý a bosý sedel v kresle s blondínou v čipkovanej podprsenke a kratučkých šortkách v lone. Neúnavne sa mu šúchala o rozkrok.

Ponad plece pipky sa na mňa zahľadeli jeho tmavomodré oči. „Graham! Kde si bol, kámo?" zamrmlal opito.

No skôr než som mu stihol odpovedať, už sa oblizoval s blondínkou.

Z neznámeho dôvodu sa Deanovi páčilo robiť to s babami všade okrem svojej izby. Naozaj. Vždy keď som sa otočil, oddával sa orgiám. Na kuchynskej linke, na gauči v obývačke, na jedálenskom stole – ten chalan to robil na každom centimetri priestoru, o ktorý sme sa my štyria spolubývajúci delili. Správal sa ako gigolo a vôbec sa za to nehanbil.

Na druhej strane, prečo by som ho mal súdiť? Nežil som ako mních a Logan s Tuckom už vôbec nie. Nebudem chodiť okolo horúcej kaše. Hokejisti boli jednoducho nadržaní idioti. Keď sme neboli na ľade, zvyčajne sme sa zabávali s pipkou alebo aj s dvomi. Alebo tromi, ak sa voláte Tucker a je minuloročný Silvester.

„Už hodinu ti vypisujem správy, kámo," informoval ma Logan.

Chalan s masívnymi plecami sa zhrbil nad stolom a odpil si whisky z fľaše. Logan bol skvelý obranca, jeden z najlepších, s akým som kedy hral, a zároveň najlepší kamarát, akého som kedy mal. Pokrstili ho ako Johna, no volali sme ho Logan, pretože aj Tucker sa v skutočnosti volal John. Našťastie, Dean bol iba Dean, vďaka čomu sme nemuseli používať jeho dlhokánske priezvisko: Heyward-Di Laurentis.

„Vážne, kde si, dopekla, bol?" zamrmlal Logan.

„So študijnou skupinou." Vzal som si zo stola plechovku a otvoril ju. „O akom prekvapení si to bľabotal?"

Na základe gramatiky Loganových správ som vždy dokázal odhadnúť, aký je ožratý. A v ten večer sa zrúbal pod obraz Boží, lebo som sa musel zahrať na Sherlocka, aby som tie slová dešifroval. Prekv znamenalo prekvapenie. Vylúštiť slovo zraps mi trvalo o niečo dlhšie, mohlo to byť *zdvihni riť a padaj sem*. Pri Loganovi však človek nikdy nevedel.

Zo svojho bidielka na gauči sa naširoko vyškieral. Zázrak, že mu neodtrhlo sánku. Ukázal palcom na plafón a povedal: „Choď hore a uvidíš."

Prižmúril som oči. „Prečo? Čo tam je?"

Logan sa zachechtal. „Keby som ti to povedal, už by to nebolo prekvapko."

„Prečo mám pocit, že ste na mňa niečo ušili?"

„Kriste, G," zapišťal Tucker. „Máš vážny problém s dôverou."

„To hovorí pako, čo mi prvý deň semestra narafičil do izby medviedika čistotného."

Tucker sa zaškeril. „Ale no tak, Bandit bol sakramentsky zlatučký. Bol to tvoj darček na privítanie."

Ukázal som mu prostredník. „Iste, a potom som sa tvojho darčeka nevedel zbaviť." Zamračil som sa naňho pri spomienke na to, ako som musel zavolať troch chlapov na hubenie škodcov, aby ho dostali z mojej izby.

„Len sa neposer," odvrkol Logan. „Proste choď hore. Ver mi, neskôr mi poďakuješ."

Veľavravné pohľady, ktoré si vymenili, vo mne vzbudili zvedavosť. Trochu. Niežeby som prestal byť v strehu. Pri týchto idiotoch nikdy.

Cestou z obývačky som si ešte ukradol dve plechovky piva. Počas sezóny som nepil veľa, ale tréner nám dal týždeň študijného voľna na štvrťročné testy a ešte nám zostávali dva dni slobody. Moji spoluhráči, šťastní bastardi, mohli stiahnuť večer dvanásť pív a na druhý deň hrať ako šampióni. A ja? Po prepitej noci mi z bzučiaka na zápase ide roztrhnúť hlavu od bolesti a korčuľujem ako batoľa, čo si prvý raz obulo korčule.

Po návrate k bežnému šesťdňovému tréningovému rozvrhu sa konzumácia alkoholu u mňa zníži na limit jeden/päť. Jeden drink v tréningové dni a päť po zápase. Žiadne výnimky.

Z času, ktorý mi zostával, som mal v pláne vyťažiť všetko, čo sa dalo.

Vyzbrojený pivami som zamieril do svojej izby. Do hlavnej spálne domu. Vôbec som sa neštítil využiť svoj post kapitána, aby som ju získal. A verte mi, stálo to za tie zvady so spoluhráčmi. Súkromná kúpeľňa, zlatko.

Dvere do izby boli pootvorené, čo obnovilo moju podozrievavosť. Opatrne som nazrel dnu, či tam nie je vedro s krvou, potom som do dverí jemne štuchol. Otvorili sa a ja som vošiel pripravený na nástrahu.

Bola tam.

Hoci skôr vizuálna. Dofrasa, dievča na mojej posteli vyzeralo ako vystrihnuté z katalógu Victoria's Secret.

Som chlap, preto nepoznám názvy polovice tých vecí, čo mala na sebe. Videl som bielu čipku a ružové mašličky a veľa nahej pokožky. A bol som šťastný.

„To ti trvalo." Kendall na mňa hodila sexi pohľad, hovoriaci *dnes ťa urobím šťastným, veľký chlapec*, a môj vták podľa toho aj zareagoval. „Ešte päť minút a bola by som odišla."

„V tom prípade som prišiel v pravej chvíli." Prešiel som pohľadom po jej oblečení, pri ktorom mi tiekli slinky, a zavrčal som: „Ou, zlatko, toto všetko je moje?"

Modré oči jej zvodne stmavli. „Ty vieš, že áno, žrebec."

Tento rozhovor znel ako vystrihnutý z lacného porna. Ale no tak, čo sa stane, keď chlap vojde do spálne a nájde ženu, ktorá vyzerá takto? Je ochotný zahrať akúkoľvek hlúpu scénu, ktorú si zaželá, aj keby sa mal tváriť, že priniesol pizzu sexi mamičke.

S Kendall som si začal cez leto, pretože sme obaja zostali v meste aj cez prázdniny. Párkrát sme šli do baru, slovo dalo slovo, a potom si pamätám už len to, ako som vyvádzal v posteli so sexi babou z dievčenského spolku. No vyprchalo to skôr, než sa minul štvrťrok, a okrem niekoľkých dráždivých správ som Kendall až doteraz nevidel.

„Napadlo mi, že by si sa chcel pred tréningovým obdobím trochu zabaviť," zapriadla a upravenými nechtami sa hrala s mašličkou v strede podprsenky.

„To ti napadlo správne."

Zvlnila pery do úsmevu a kľakla si. Dofrasa, prsia jej doslova kypeli z tej čipkovanej veci. Prstom ma volala k sebe. „Poď ku mne."

Neváhal som ani sekundu. Pretože... ako vravím... som chlap.

„Máš toho na sebe priveľa," poznamenala, zdrapila ma za džínsy a rozopla gombík. Potiahla zips a o sekundu už ležal môj vták v jej nastavenej dlani. Už niekoľko týždňov som nebol prať, preto som zatiaľ chodil naostro. No z jej horúceho pohľadu som vyčítal, že mi moje bezboxerkové dni úplne schvaľuje.

Ovinula mi okolo neho prsty. Z pier sa mi vydral vzdych. Och, áno. Niet lepšieho pocitu na svete, ako keď sa žena dotýka vtáka.

Ba nie, omyl. Kendallin jazyk bol oveľa lepší než jej ruka.

O hodinu sa ku mne Kendall pritúlila a položila si hlavu na moju hruď. Jej bielizeň a moje oblečenie ležali na zemi spolu s prázdnou škatuľkou od kondómov a tubičkou lubrikantu, ktorý sme vôbec nemuseli otvárať.

Pri tom túlení som trochu zneistel, ale nechcel som ju odkopnúť a poslať preč, hlavne keď do toho zvádzania vložila toľko námahy.

A to ma znepokojovalo tiež.

Ženy sa zvyčajne nenahodia do drahej bielizne kvôli príležitostnému sexu, no nie? Odohnal som tie myšlienky, no Kendalline slová ich len potvrdili.

„Miláčik, chýbal si mi."

Prvá myšlienka: No doriti.

Druhá myšlienka: Prečo?

Za celý čas, čo sme spolu boli, sa Kendall ani raz nepokúsila spoznať ma bližšie. Keď sme nesexovali, ustavične rozprávala o sebe. Vážne. Nepamätám si, že by mi odo dňa, čo sme sa stretli, položila nejakú osobnú otázku.

„Och..." Hľadal som správne slová, hocičo, čo by neobsahovalo slová *aj, ty* a *mne*. „Mal som toho veľa. Veď vieš, štvrťročné testy."

„Samozrejme, veď chodíme na tú istú výšku. Aj ja som sa učila." Tón jej hlasu sa zmenil. „Chýbala som ti?"